

LIEFDE & GELATO

∞ JENNA EVANS WELCH ∞

LIEFDE & GELATO

Vertaling Irene Paridaans

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Jenna Evans Welch
Oorspronkelijke titel: *Love & Gelato*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagontwerp: Karina Granda
Bewerking: Katya Kholyapina
Foto auteur: Maggie Herbst/Echo Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zuthpen

ISBN 978 94 027 1430 2
NUR 285
Eerste druk juli 2016

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster Children's Publishing, New York, U.S.A
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Daniel, omdat jij mijn liefdesverhaal bent.

Proloog

Jij hebt toch ook wel eens van die rotdagen gehad? Van die dagen waarop je wekker niet afgaat, je geroosterd brood zowat in de fik vliegt en je veel te laat bedenkt dat al je kleren kletsnat in de trommel van de wasmachine zitten? Dan kom je een kwartier te laat je school binnengedenderd, in de hoop dat niemand ziet dat je haar lijkt op dat van de vrouw van het Monster van Frankenstein, en hoor je net als je achter je tafeltje schuift je leraar zeggen: ‘Zijn we weer te laat vandaag, juffrouw Emerson?’, waarna iedereen naar je kijkt en je in de gaten heeft.

Ik weet zeker dat jij ook van die dagen hebt. Die hebben we allemaal. Maar hoe zit het met de échte rotdagen? Dagen die zo waardevol en verschrikkelijk zijn dat ze alles opslurpen wat je lief is, alleen maar om het daarna weer in je gezicht te spugen?

De dag waarop mama me vertelde over Howard viel overduidelijk in de categorie ‘echt rot’. Maar op dat moment had ik wel iets anders om me druk over te maken.

Ik zat net twee weken in het voorlaatste jaar van de middelbare school en mijn moeder en ik reden naar huis na haar afspraak. Het was stil in de auto; het enige wat je hoorde was een radioreclame die ingesproken werd door twee Arnold Schwarzenegger-imitators, en hoewel het heet was stond het kippenvel op mijn benen. Die ochtend was ik tweede geworden bij mijn eerste veldloopwedstrijd, en het was niet te geloven hoe onbelangrijk dat nu geworden was.

Mama zette de radio uit. ‘Lina, wat voel je nu?’ Haar stem was rustig en toen ik naar haar keek liepen mijn ogen weer vol tranen. Ze was zo bleek en mager. Hoe bestaat het dat ik niet heb gezien hoe mager ze was geworden?

‘Weet ik niet,’ zei ik, en ik probeerde mijn stem onder controle te houden. ‘Ik geloof dat ik in shock ben.’

Ze knikte en stopte voor een stoplicht. De zon deed haar best ons te verblinden en met mijn ogen tot spleetjes geknepen keek ik er recht in. Dit is de dag die alles gaat veranderen, dacht ik. Vanaf vandaag is er alleen nog maar voor en na deze dag.

Mama schraapte haar keel, en toen ik even naar haar keek ging ze rechtop zitten, alsof ze me iets belangrijks wilde vertellen.

‘Lina, heb ik je wel eens verteld dat iemand mij vroeger een keer heeft uitgedaagd om in een fontein te zwemmen?’

Ik draaide mijn hoofd met een ruk naar haar toe. ‘Wat?’

‘Weet je nog dat ik je heb verteld dat ik een jaar in Florence heb gestudeerd? Ik ging foto’s maken met mijn studiegenoten en het was zo heet dat ik dacht dat ik zou smelten. Een vriend van me, Howard, daagde me uit om in de fontein te springen.’

Vergeet niet dat we net daarvoor het allerslechtste nieuws van ons hele leven hadden gekregen. Het állerslechtste.

‘Ik liet een groepje Duitse toeristen schrikken. Ze stonden te poseren voor een foto, en toen ik uit het water opdook, verloor een van hen haar evenwicht en viel bijna ook in de fontein. Ze waren woedend, en dus riep Howard dat ik verdronk en sprong achter me aan.’

Ik keek haar aan, en ze draaide haar hoofd naar me toe en lachte.

‘Eh... mama? Dat is allemaal leuk en aardig, maar waarom vertel je me dit nu?’

‘Ik wilde je alleen maar over Howard vertellen. Je kon echt ontzettend met hem lachen.’ Het verkeerslicht sprong op groen en ze trapte het gaspedaal in.

Wat, dacht ik. Watwatwat?

Eerst dacht ik dat dat verhaal over die fontein een afleidingsmanoeuvre was; misschien dacht ze dat een verhaal over een oude vriend ons kon verlossen van die twee enorme brokken graniet die er boven ons hoofd hingen. *Niet te opereren. Niet te genezen.* Maar toen vertelde ze me nog een verhaal. En nog een. Op een gegeven moment kon ik er vergif op innemen dat ze in elk verhaal na drie woorden Howard ter sprake ging brengen. En toen ze eindelijk duidelijk maakte waarom ze al die verhalen vertelde... Ach, zalig zijn de onwetenden, zullen we maar zeggen.

‘Lina, ik wil dat je naar Italië gaat.’

Het was half november en ik zat in het ziekenhuis naast haar bed met een stapel Cosmo’s die ik uit de wachtkamer had meegegraaid. De afgelopen tien minuten had ik een quiz in zitten vullen: ‘Op een schaal van één tot en met tien: hoe “hot” ben jij?’ (7).

‘Italië?’ Ik was er niet helemaal met mijn hoofd bij. Degene die vóór mij die quiz had gedaan had een 10 gescoord, en ik probeerde erachter te komen wat daarvoor nodig was.

‘Ik bedoel dat ik wil dat je in Italië gaat wonen. Straks.’

Toen was ik er weer. Om te beginnen geloofde ik niet in ‘straks’. Zeker, de kanker ontwikkelde zich precies zoals de dokters hadden gezegd, maar die dokters wisten ook niet alles. Die ochtend nog had ik een verhaal gelezen op internet over een vrouw die haar kanker had verslagen en daarna de Kilimanjaro had beklommen. En dan: Italië?

‘Waarom zou ik dat doen?’ vroeg ik langs mijn neus weg. Het was belangrijk om haar niet tegen te spreken. Stress vermijden is een belangrijk deel van het herstel.

‘Ik wil dat je bij Howard gaat wonen. Dat jaar dat ik in Italië heb gewoond heeft veel voor me betekend; ik wil dat jij dat ook meemaakt.’

Ik staaarde naar het knopje waarmee je de zuster kunt roepen. Bij

Howard in Italië gaan wonen? Hebben ze haar te veel morfine gegeven of zo?

‘Lina, kijk me eens aan,’ zei ze met haar strengste ‘ik ben hier de moeder’-stem.

‘Howard? Je bedoelt die vent waar je het steeds over hebt?’

‘Ja. Hij is de beste man die ik ooit heb ontmoet. Hij zal zorgen dat je veilig bent.’

‘Veilig? Waarvoor?’ Ik keek in haar ogen, en plotseling begon ik heel snel en oppervlakkig te ademen. Ze meende het. Hadden ze plastic zakjes in een ziekenhuiskamer?

Ze schudde haar hoofd, en haar ogen glansden. ‘Het zal... moeilijk worden. We hoeven het er nu niet over te hebben, maar ik wilde zeker weten dat je het van mij hebt gehoord. Je hebt iemand nodig. Straks. En ik denk dat hij het allerbeste is.’

‘Mam, dit slaat echt nergens op. Waarom zou ik bij een wildvreemde gaan wonen?’ Ik sprong overeind en begon door het laatje van haar nachtkastje te rommelen. Er moest toch érgens een plastic zakje zijn.

‘Lina, ga zitten.’

‘Maar mama –’

‘Ga zitten. Het komt helemaal goed met je. Je gaat het redden. Jouw leven gaat door, en het wordt geweldig.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Jij gaat het redden. Soms worden mensen beter.’

‘Lina, Howard is een geweldige vriend. Je zult dol op hem zijn.’

‘Dat vraag ik me af. En als hij dan zo’n goede vriend is, waarom heb ik hem dan niet eerder ontmoet?’ Ik gaf het plastic zakje op, plofte weer op mijn stoel en stak mijn hoofd tussen mijn knieën.

Mama kwam moeizaam overeind en legde haar hand op mijn rug. ‘Het zat een beetje ingewikkeld in elkaar tussen ons, maar hij wil je heel graag leren kennen. En hij zei dat hij het erg leuk zou

vinden als je bij hem kwam wonen. Beloof me dat je het in elk geval zult proberen. Een paar maanden minstens.'

Er werd op de deur geklopt en er kwam een verpleegkundige binnen in een babyblauw uniform. 'Ik kom alleen maar even kijken,' zong ze, en ik wist niet of ze de uitdrukking op mijn gezicht negeerde of helemaal niet had opgemerkt. Op een schaal van één tot en met tien was de spanning in de kamer nu gestegen tot honderd.

'Goedemorgen. Ik vertel net tegen mijn dochter dat ze naar Italië moet gaan.'

'Italië,' zei de zuster, en ze sloeg haar handen voor haar borst in elkaar. 'Daar ben ik geweest op mijn huwelijksreis. IJsjes, de scheve toren van Pisa, de gondels in Venetië... Je gaat het heerlijk vinden.'

Mama lachte triomfantelijk naar me.

'Mam, nee! Ik ga never nooit naar Italië.'

'Maar liefje, je moet echt gaan, hoor,' zei de zuster. 'Die kans krijg je maar één keer in je leven.'

In één ding had ze wel gelijk: ik moest echt gaan. Maar niemand liet ook maar iets los over wat ik daar zou aantreffen.

Hoofdstuk 1

In de verte doemde het licht van het huis op, als een vuurtoren in een zee van grafstenen. Maar dit kon zijn huis toch zeker niet zijn? Dit was vast een of andere Italiaanse gewoonte. *Altijd met nieuwelingen over een begraafplaats rijden. Op die manier maken ze kennis met de lokale cultuur.* Ja, zoiets moest het wel wezen.

Ik verstregelde mijn vingers op mijn schoot en toen het huis dichterbij kwam draaide mijn maag zich om. Het leek wel of je Jaws tevoorschijn zag komen uit de diepte van de oceaan. Maar dit was geen film. Dit was echt. En we hoefden nog maar één afslag. *Geen paniek. Dit kan het niet zijn. Mama zou je heus niet naar een begraafplaats sturen. Ze zou je gewaarschuwd hebben. Ze zou –*

Hij zette zijn richtingaanwijzer aan en alle lucht ontsnapte uit mijn longen. *Ze heeft het gewoon niet verteld.*

‘Alles goed?’

Howard – ik geloof dat ik hem mijn vader moet noemen – keek naar me met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. Waarschijnlijk omdat ik daarnet een piepgeluid maakte.

‘Is dat jouw...?’ Ik kon geen woorden vinden, dus ik moest wijzen.

‘Eh... ja.’ Hij aarzelde even en wees toen naar buiten. ‘Lina, wist je dit niet? Dit allemaal?’

‘Dit allemaal’ was een rare manier om de enorme, door de maan verlichte begraafplaats aan te duiden. ‘Mijn oma zei dat ik op Amerikaans grondgebied zou komen te wonen. Ze zei dat je de beheerder was van een monument van de Tweede Wereldoorlog. Ik had niet gedacht...’ Paniek stroomde door me heen als warme stroop. Ik kon er ook geen fatsoenlijke zin meer uit krijgen. *Blijven adem-*

halen, Lina. Je hebt het allerergste al overleefd. Dit zul je ook overleven.

Hij wees naar de verste hoek van het landgoed. ‘Dat gebouw daar, dat is het monument. Maar de rest van de grond is voor de graven van de Amerikaanse soldaten die tijdens de oorlog in Italië gesneuveld zijn.’

‘Maar je wóónt hier toch zeker niet? Je werkt hier toch gewoon?’

Hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan reed hij de oprit op, en ik voelde mijn laatste sprankje hoop tegelijk met de koplampen uitdoven. Dit was niet gewoon een huis, het was een tehuis. Er stonden rode geraniums langs het pad en op de veranda bewoog een schommelbank piepend heen en weer alsof er net iemand op gezeten had. Als je de kruisen op de grasvelden wegdacht, leek het een normaal huis in een normale buurt. Maar het was geen normale buurt. En die kruisen zagen er niet uit alsof ze ergens heen gingen. Ooit.

‘Ze willen graag een beheerder die er altijd is, dus daarom hebben ze in de jaren zestig dit huis gebouwd.’ Howard haalde de sleutel uit het contact en trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het stuur. ‘Sorry, Lina, ik dacht dat je het wist. Ik kan me niet voorstellen wat je nu moet denken.’

‘Het is een begraafplaats,’ zei ik met een stem als slappe thee.

Hij draaide zich om en keek naar me zonder me echt aan te kijken. ‘Ik weet het. En jij zit er vast niet op te wachten om herinnerd te worden aan alles wat je afgelopen jaar hebt meegemaakt. Maar ik denk dat je van deze plek zult gaan houden. Het is heel vredig en het heeft een interessante geschiedenis. Je moeder vond het hier heerlijk. En nu ik hier al zo’n zeventien jaar ben, kan ik me niet voorstellen dat ik ooit nog ergens anders zou wonen.’

Zijn stem klonk hoopvol, maar ik zakte achterover in mijn stoel. Er vloog een hele zwerm vragen door mijn hoofd. *Als ze het hier zo*

heerlijk vond, waarom heeft ze me er dan nooit iets over verteld? Waarom ging ze er pas over praten toen ze ziek werd? En goeie genade, waarom heeft ze verzwegen – toch geen gering detail – dat jij mijn vader bent?

Howard wachtte even in stilte en maakte toen zijn portier open. ‘Laten we naar binnen gaan. Ik pak je koffer wel.’

Met zijn één meter negentig lange lijf liep hij naar de achterkant van de auto, en ik boog me opzij, zodat ik hem in de zijspiegel kon bekijken. Mijn oma had de ontbrekende stukjes aangevuld. *Hij is je vader; daarom wilde ze dat je bij hem zou gaan wonen.* Ik had het misschien moeten zien aankomen. Maar ze zou toch minstens iets hebben gezégd over de ware aard van mijn-goeie-ouwe-vriend Howard?

Howard sloeg de kofferbak dicht, en ik ging rechtop zitten en begon in mijn rugzak te rommelen om daarmee nog een paar seconden te winnen. *Lina, denk na. Je bent alleen in een vreemd land, een gestoorde reus heeft zich zojuist kenbaar gemaakt als je vader, en je nieuwe huis zou zo het decor kunnen vormen voor een griezelfilm met zombies. Doe iets.*

Maar wat? Behalve de autosleutels uit Howards handen wringen kon ik niets bedenken om ervoor te zorgen dat ik dat huis niet binnen hoefde. Uiteindelijk maakte in mijn gordel los en volgde hem naar de voordeur.

Het huis was vanbinnen afschuwelijk normaal – alsof het dacht dat het de locatie kon compenseren als het maar heel erg zijn best zou doen. Howard zette mijn koffer in de hal, en we liepen de huiskamer in, waar twee gestoffeerde stoelen stonden en een leren bank. Aan de muur hingen ouderwetse reisposters en de hele kamer rook alsof alles in knoflook en uien was gestoofd. Op een goeie manier dan. Echt wel.

‘Welkom thuis,’ zei Howard, en hij deed het grote licht aan. Een nieuwe paniekgolf spoelde over me heen, en hij schrok toen hij mijn gezicht zag. ‘Ik bedoel, welkom in Italië. Ik ben erg blij dat je er bent.’

‘Howard?’

‘Hai, Sonia.’

Een lange vrouw met gazellebenen liep de kamer in. Ze was misschien een paar jaar ouder dan Howard, had een karamelkleurige huid en een hele rits gouden armbanden om elke arm. Waanzinnig. En onverwacht.

‘Lina,’ zei ze, zorgvuldig articulerend. ‘Daar ben je dan. Hoe was je vliegreis?’

Ik ging van mijn ene been op mijn andere staan. Was iemand nog van plan ons aan elkaar voor te stellen? ‘Prima. De laatste vlucht was echt heel lang.’

‘We zijn blij dat je er bent.’ Ze staarde me aan, en er viel een ongemakkelijke stilte.

Uiteindelijk nam ik maar het woord. ‘Bent u... de vrouw van Howard?’

Howard en Sonia keken elkaar aan en sloegen zo ongeveer dubbel van het lachen.

Lina Emerson. De geniale komiek.

Eindelijk kreeg Howard zichzelf weer onder controle. ‘Lina, dit is Sonia. Zij is de assistent-beheerder van de begraafplaats. Ze werkt hier al langer dan ik.’

‘Een paar maanden maar,’ zei Sonia terwijl ze de tranen uit haar ogen wreef. ‘Howard doet altijd net of ik een dinosaurus ben. Mijn huis staat ook op het landgoed, een stukje dichterbij het monument.’

‘Hoeveel mensen wonen hier?’

‘Alleen wij tweeën. Drieën nu,’ zei Howard.

‘Plus zo’n vierduizend soldaten,’ voegde Sonia er grinnikend aan toe. Ze keek met een schuin oog naar Howard en ik keek net op tijd mee om te zien dat hij als een dolle met zijn wijsvinger over zijn keel sneed. Non-verbale communicatie. Geweldig.

Sonia’s gezicht stond weer ernstig. ‘Lina, heb je honger? Ik heb lasagne gemaakt.’

Dus dát rook ik. ‘Ik heb best honger,’ gaf ik toe. Best veel honger, om eerlijk te zijn.

‘Mooi zo. Ik heb mijn specialiteit gemaakt. Lasagne met knoflookbrood met extra veel knoflook.’

‘Yes!’ zei Howard, en hij juichte alsof hij de loterij had gewonnen. ‘Je had zeker zin om ons te verwennen?’

‘Het is een bijzondere avond, dus ik dacht: ik ga helemaal los. Lina, je wilt zeker nog wel even je handen wassen? Ik dek alvast de tafel en dan zien we je zo in de eetkamer.’

Howard wees naar de andere kant van de huiskamer. ‘Daar is de badkamer.’

Ik knikte, zette mijn rugzak op de dichtstbijzijnde stoel en rende zo ongeveer de kamer uit. De badkamer was piepklein, nauwelijks groot genoeg voor een wc en een wastafel, en ik gebruikte een stukje zeep van de wastafel en zo heet mogelijk water om het vliegveld van mijn handen te schrobben.

Terwijl ik daar stond te poetsen, ving ik in de spiegel een glimp van mezelf op en ik kreunde. Ik zag eruit alsof ik door drie verschillende tijdzones heen gesleurd was. Wat eerlijk gezegd natuurlijk ook zo was. Mijn huid, die normaal gesproken gebruikt was door de zon, was nu bleek en bijna geel, en ik had donkere kringen onder mijn ogen. En mijn haar! Het had eindelijk een manier gevonden om alle natuurwetten te tartten. Ik maakte mijn handen nat en probeerde mijn krullen te pletten, maar die kregen er daardoor alleen maar meer zin in. Uiteindelijk gaf ik het op. Ik zag eruit als

een egel die net Red Bull ontdekt heeft – maar wat dan nog? Vaders accepteren je toch zoals je bent, of niet soms?

In het huis klonk nu muziek en mijn zenuwen laaiden op van een vlammetje tot een heus kampvuur. Moest ik echt gaan eten? Misschien kon ik me ergens in een kamertje terugtrekken om dat hele begraafplaatsverhaal te verwerken. Of niet te verwerken, natuurlijk. Maar mijn maag protesteerde hevig, en oef, ik móést eten.

Toen ik de eetkamer binnenliep, ging Howard staan. ‘Daar is ze,’ zei hij. Er lag een rood geruit kleed op tafel en uit een iPod vlak bij de deur klonk een oud rocknummer. Ik op de stoel tegenover hen en Howard ging ook weer zitten.

‘Ik hoop dat je flinke honger hebt. Sonia kan geweldig koken; ik denk dat ze haar roeping heeft gemist.’ Nu we niet meer met z’n tweeën waren, klonk hij veel relaxter.

Sonia straalde. ‘Echt niet. Ik ben voorbestemd om dit monument te beheren.’

‘Het ziet er lekker uit.’ En toen ik ‘lekker’ zei, bedoelde ik fantastisch. Naast een mandje met dikke sneden knoflookbrood stonden een dampende schaal lasagne en een schaal boordevol tomaten en fris gesneden sla. Ik moest mijn uiterste best doen om niet meteen aan te vallen.

Sonia sneed de lasagne en legde een groot, smeuië vierkant midden op mijn bord. ‘Neem wat brood en salade. *Buon appetito*.’

‘Buon appetito,’ herhaalde Howard.

‘Buon appe... nog-wat,’ mompelde ik.

Een seconde nadat iedereen zijn eten op zijn bord had gekregen pakte ik mijn vork en viel op de lasagne aan. Ik wist dat ik er waarschijnlijk uitzag als een wilde mastodont, maar na een hele dag alleen maar vliegtuigeten te hebben gehad, kon ik me niet meer inhouden. Dat waren miniporties. Toen ik eindelijk even stopte

om adem te halen, zaten Sonia en Howard met open mond naar me te kijken. Howard leek lichtelijk geschokt.

‘Nou, Lina, wat vind je leuk om te doen?’ vroeg Sonia.

Ik greep naar mijn servet. ‘Je bedoelt behalve mensen de stuipen op het lijf jagen met mijn tafelmanieren?’

Howard grinnikte. ‘Je oma zei tegen me dat je graag hardloopt. Ze zei dat je zo’n zestig kilometer per week loopt, en dat je graag in het universiteitsteam zou willen.’

‘Nou, dat verklaart die eetlust.’ Sonia schepte nog een stuk op en ik stak dankbaar mijn bord uit. ‘Deed je op school ook aan hardlopen?’

‘Vroeger wel. Ik zat in het veldloopteam, maar ik heb mijn plek opgegeven toen we het nieuws kregen.’

Ze keken me alleen maar aan.

‘Van de kanker. Ik moest heel veel trainen, en ik wilde niet steeds de stad uit voor wedstrijden en zo.’

Howard knikte. ‘Ik denk dat de begraafplaats een geweldige plek is om hard te lopen. Ruimte zat, en mooie gladde paden. Ik rende hier vroeger ook altijd. Totdat ik lui en dik werd.’

Sonia rolde met haar ogen. ‘O, alsjeblieft. Jij wordt nog niet dik als je het zou willen.’ Ze schoof het mandje met knoflookbrood in mijn richting. ‘Wist je dat je moeder en ik met elkaar bevriend waren? Ze was een schat. Heel talentvol en levendig.’

Nada, ook niks van gezegd. Zou het mogelijk zijn dat ik in handen was gevallen van een netwerk van kidnappers? Zouden kidnappers je twee stukken van de allerzalgste lasagne geven die je ooit had geproefd? En zouden ze je het recept geven als je daarom vroeg?

Howard schraapte zijn keel en sleepte me terug het gesprek in. ‘Sorry. Eh... nee. Ze heeft het nooit over je gehad.’

Sonia knikte uitdrukingsloos en Howard keek eerst naar haar

en toen naar mij. ‘Je zult wel moe zijn. Wil je misschien iemand bellen? Ik heb je oma ge-sms’t toen je vliegtuig was geland, maar je mag haar gerust bellen. Mijn mobiele telefoon heeft internationaal bereik.’

‘Mag ik Addie bellen?’

‘Is dat de vriendin bij wie je woonde?’

‘Ja. Maar ik heb mijn laptop bij me. Ik doe het wel via FaceTime.’

‘Dat werkt misschien op dit moment niet. Italië loopt helaas bepaald niet voorop in de communicatietechnologie, en onze internetverbinding is de hele dag al traag. Morgen komt er iemand om ernaar te kijken, maar intussen kun je gewoon mijn telefoon gebruiken.’

‘Dank je wel.’

Hij schoof zijn stoel naar achter. ‘Iemand misschien een glaasje wijn?’

‘Ja, graag,’ zei Sonia.

‘Lina?’

‘Eh... ik ben nog geen eenentwintig.’

Hij glimlachte. ‘In Italië maakt dat niet uit. Het is hier allemaal een beetje anders. Maar ik wil je niet onder druk zetten.’

‘Ik pas.’

‘Ik ben zo terug.’ Hij liep naar de keuken.

Ongeveer tien seconden lang was het stil in de kamer. Toen legde Sonia haar vork neer. ‘Ik ben zo blij dat je er bent, Lina. En ik wil dat je weet dat als je iets nodig hebt, ik op een steenworp afstand woon. Letterlijk.’

‘Dank je.’ Ik richtte mijn blik op een plekje vlak boven haar linkerschouder. Volwassenen deden altijd te veel hun best met mij. Ze dachten dat ze, als ze maar aardig genoeg voor me waren, goed konden maken dat ik mijn moeder verloren had. Het was tegelijkertijd schattig en vreselijk.

Sonia keek naar de keuken en fluisterde: ‘Ik wilde je vragen of je morgen even bij me langs wilt komen. Ik heb iets wat ik je graag wil geven.’

‘Wat dan?’

‘Daar hebben we het morgen wel over. Vanavond hoef je alleen maar thuis te komen.’

Ik schudde mijn hoofd. Ik ging hier zo weinig mogelijk thuiskomen. Ik was niet eens van plan mijn tas uit te pakken.

Na het eten wilde Howard per se mijn koffer naar boven dragen. ‘Ik hoop dat je je kamer mooi vindt. Een paar weken geleden heb ik hem opnieuw geverfd en behangen, en ik vind dat het best mooi is geworden. Ik laat in de zomer meestal de ramen openstaan – tegen de hitte –, maar doe je raam gerust dicht als je dat prettiger vindt.’ Hij praatte snel, alsof hij zijn welkomsttoespraak had voorbereid. Voor de eerste deur zette hij mijn koffer neer.

‘De badkamer is aan de andere kant van de gang, en ik heb daar zeep en shampoo voor je neergezet. Als je verder nog iets nodig hebt moet je het maar zeggen; dan haal ik dat morgen, oké?’

‘Oké.’

‘En zoals ik al zei, is het internet tamelijk onbetrouwbaar, maar als je het toch wilt proberen: het netwerk heet American Cemetery.’

Uiteraard. ‘En wat is het wifi-wachtwoord?’

‘Muur van de Vermisten. Als één woord.’

‘Muur van de Vermisten,’ herhaalde ik. ‘Wat betekent dat?’

‘Dat is een onderdeel van het monument. Daar staat een stenen muur met de namen van de soldaten van wie het lichaam nooit is gevonden. Als je wilt, kan ik je dat morgen wel laten zien.’

‘Neeeee, dank je. Nou, ik ben behoorlijk moe, dus...’ Ik schuifelde in de richting van de deur.

Hij pikte de hint op, en gaf me een mobiele telefoon en een stukje papier. ‘Ik heb hier opgeschreven hoe je naar Amerika moet bellen. Je moet een landcode en een regionale code intoetsen. Als het niet lukt, moet je maar even roepen.’

Ik stopte het papiertje in mijn zak.

‘Slaap lekker, Lina.’

‘Slaap lekker.’

Hij draaide zich om en liep weg. Ik deed de deur open en sleepte mijn koffer naar binnen. Mijn schouders ontspanden zich nu ik eindelijk alleen was. Nou, daar ben je dan, dacht ik, jij en je vierduizend nieuwe vrienden. Er zat een slot op de deur en toen ik de sleutel omdraaide klonk er een bevredigende klik. Langzaam keerde ik me om, en zette me schrap voor wat Howard ‘best mooi’ vond. Maar toen sloeg mijn hart een paar slagen over, want... Wauw!

De kamer was perfect. Het lampje op het nachtkastje verspreidde een zacht licht en er stond een antiek bed met wel duizend sierkussentjes. Tegen de ene muur stond een gevefd bureau, tegen de andere een ladekast, en er hing een grote ovale spiegel naast de deur. Op het nachtkastje en de ladekast stonden zelfs lege fotolijstjes, alsof ze wachtten tot ik ze zou vullen.

Het was allemaal echt iets voor mij. Hoe was het mogelijk dat iemand die mij nog nooit had gezien het voor elkaar had gekregen om mijn perfecte slaapkamer in te richten? Misschien zou het hier toch niet zo héél beroerd worden.

Op dat moment voelde ik een windvlaag de kamer in komen en ik zag dat het grote raam helemaal openstond. Ik was mijn eigen stelregel vergeten: Als iets te mooi lijkt om waar te zijn, dan is dat waarschijnlijk ook zo. Ik liep naar het raam en stak mijn hoofd naar buiten. De grafstenen glommen in het maanlicht als een rijtje tanden, en alles was donker en spookachtig stil. Al

het mooie van de wereld kon een uitzicht als dit niet goedmaken.

Ik trok mijn hoofd terug en haalde het papiertje uit mijn zak.
Tijd om mijn ontsnapping voor te bereiden.